

ПОГОВОРИТИ Б З БАТЬКОМ...

Поговорити з батьком захотілось □
Бо завтра скорбна дата роковин,
Та вкотре не вдалося, не зустрілись,
Хто ліг, вже не встають із домовин.

Стою, було, у пам'ятник вдивляюсь,
Мій батько це, та тільки не такий,
Хоч уявить, яким він був, стараюсь,
А він лицем, неначе не живий.

Застиглі очі дивляться крізь мене,
І думку не вгадаю в тих очах,
Щось потойбічне, зовсім незбагненне,
Тримається у стулених устах.

Тому таке, мабуть, мені судилось,
Що я в останній день не був із ним,
Він на одрі, а вірить не хотілось...
Тепер ось очі виїдає дим.

На стінах рушниками оповиті
Також портрети □ мати зберегла,
Він серед вишитих хрестами квітів
Нас бачить, що зібрались круг стола.

А ми, гуртом згадавши, пом'янемо,

Не вистачає так його, зітхнем,
Та розумієм, більше не діждемось,
Сльозу змахнувши, тугу відженем.

Хотілося не раз, щоб він приснився,
Зі мною біля хати посидів,
Я з ним би найдорожчим поділився,
А він мене, як завжди б, зрозумів.

Цініть батьків, поки вони ще живі,
І пам'ятайте з ними кожну мить,
Часи з живими ті були щасливі,
Цінуєш, тільки пізно вже цінить.

Дата написання вірша: 2021-01-17